

Το «ποίημα » του Ιησού Χριστού

Πριν πέντε μέρες ο λαός, νέοι παιδιά και γέροι
με ωσαννά, με αλαλαγμούς, με βάρια στο χέρι,
έτρεχε το Χριστό να δει, να τον καλωσορίσει,
που ήρθε στα Ιεροσόλυμα, το Πάσχα να τιμήσει.
Μα τώρα ο λαός αυτός, τρελλός, ξεφρενιασμένος,
μοιάζει σαν σίφωνα άγριος, γιαλός φουρτανιασμένος.
Οι Φαρισαίοι, οι Γραμματείς και ο λαός, σαν λύκοι,
ουρλιάζοντες, φωνάζοντες, θάνατος καταδίκη.
Κρατώντας εις τα χέρια των, όργανα του θανάτου,
κάτω απ' το πραιτώριο, φωνάζουν του Πιλάτου.
Θανάτωσε τον Ιησούν, γρήγορα σταυρωσέ τον
και τον κακούργο Βαραβά, ελεύθερον άφησέ τον.
Και ο Πιλάτος, έρμαιο των λαϊκών κυμάτων,
άφοβος, άτολμος, χλιαρός, κάνει το θέλημά των.
Και τώρα, ιδέτε τον εις τον σταυρόν, να είναι καρφωμένος,
από δημίους και ληστές, μόνος συντροφιασμένος.
Ο Ευεργέτης, ο Γλυκύς, ο άκακος, ο Πράος,
ο Αθώος ο Σωτήρας μας, πούβγαλε απ' το χάος
τον κόσμο, και έφερε ρυθμό και τάξη και γαλήνη,
βρίσκεται τώρα στο Σταυρό, το Άγιο του αίμα χύνει.
Εκείνος, πούκανε λεπρούς πολλούς, να γιατρευτούνε
και παραλύτους φτάγερους, στην γη να περπατούνε.
Εκείνος, πούκανε τυφλούς, το ωραίο φως να δούνε
και πεθαμένους στη ζωή, γλυκά να ξαναρθούνε.
Εκείνος, που στο βίο του, όλο καλά είχε κάνει
και όπου ήταν φτώχια, βάσανα και πόνοι είχε δράμει,

να δώσει ανακούφιση, παρηγοριά, βοήθεια,
κρέμεται τώρα στο σταυρό, με πληγωμένα στήθια.
Εκείνος, που σ' όλο το λαό, σκορπούσε καλωσύνη,
πληρώνεται με το κακό και με αγνωμοσύνη.
Μονάρχος τώρα κρέμεται, στοξύλο καρφωμένος,
έρημος, απροστάτευτος, παντέρημος και ξένος.
Στου όχλου την επίθεση, τον παρατήσαν μόνο,
εις το φρικτό μαρτύριο, στη θλίψη και τον πόνο.
Οι μαθηταί σκορπίστηκαν, οι φίλοι τον αφήκαν
κι όσοι είχαν το καλό του δει, όλοι τον αρνηθήκαν.
Που' ναι όσοι ξεπείνασαν, πού' ναι οι νιοι και γέροι,
που ζητωκραύγασαν προχθές με βάγια στο χέρι,
που απλώνανε τα ρούχα τους καταμεσής του δρόμου,
να τα πατεί στο διάβα του, ο βασιλιάς του κόσμου.
Σταυρωθέντες και ληστές μείναν κοντά του μόνο,
για να του μεγαλώνουνε τη θλίψη και τον πόνο.
Εκείνος πούκανε καλά,, σαν του γιαλού την άμμο,
εκείνος που γλυκό κρασί τους πότισε στο γάμο.
Τον ευεργέτην τυραννούν, δέρνουν, χτυπούν λογχίζουν,
ποτίζουν ξύδι και χολή, περιφρονούν και βρίζουν.
Για την αγνωμοσύνη τους εσειίστηκε η πλάση
και από τα θεμέλια κόντεψε ο κόσμος να χαλάση.
Σκοτείνιασε ο ουρανός, λες κι έφθασε το βράδυ,
κι απλώθηκε σ' όλη τη γη, ένα βαθύ σκοτάδι.
Κι όμως ασυγκίνητοι, μείναν οι πωρωμένοι,
μόνον ο εκατόνταρχος δίπλα του περιμένει,
να δει το τέλος, τρέμοντας, φωνάζει σαστισμένος,

αληθινά, Υιός Θεού, είναι ο Σταυρωμένος.
η μαρτυρία του εθνικού, σ' όλη την οικουμένη,
απλώθηκε σαν αστραπή και πάντοτε θα μένει.
Στα χείλη πλούσιων και φτωχών, είκοσι αιώνες τώρα,
το μαρτυρούσαν μέχρι χθες, πιστά σε κάθε χώρα.
Τώρα, λαοί χριστιανικοί, πιστέψτε με φίλοι,
δείχνουν αγάπη ψεύτικη, μονάχα με τα χείλη.
Μα ο Χριστός, πλατωνική αγάπη δεν την θέλει,
έργα καλά να κάνουμε, μονάχα παραγγέλλει.
Αν μ' αγαπάτε, είπε ο Χριστός κι αν είσθε μαθητές μου,
τηρήσετε ευλαβικά, όλες τις εντολές μου.
Κι αυτοί του κάκου, το στραβό το δρόμο τους τραβούνε,
και του Χριστού την εντολή, διόλου δεν τηρούνε.
Και η εντολή του είναι εύκολη και ποιος δεν τη θυμάται,
δυο λέξεις είναι μονάχα, αλλήλους ν' αγαπάτ ε.
Χριστέ, μη μας αφήσεις ορφανά, πιστεύουμε σε σένα,
και κάνουμε παράκληση, να σώσεις τον καθένα.
Μες τις καρδιές μας, άδολη η αγάπη ας φωλιάσει
κι η βασιλεία του Χριστού νάρθει σ' όλη την πλάση.
Και τώρα όλοι μας Χριστέ, που κλίνουμε κοντά σου,
στον Άγιο σου τον Σταυρό, για τα παθήματά σου,
σε προσκυνούμε ευλαβικά και σε παρακαλούμε,
χάρισε ειρήνη στους λαούς, όλης της οικουμένης
κι ένας πατέρας στοργικός, όλης της γης να γένης.
(Κατέγραψα τους πιο πάνω στίχους, όπως μου τους είπε
η Ευθαλία Καλιμανά, πρόσφυγας από την Μικρά Ασία).

Επιμέλεια: Σταυρούλα Γιαννού